اعلان

ګرانو او قدرمنو لوستونکو پښتو ډاټ نیټ د دې کتاب سره ډیره
خواري کړې ده او په ډیر عاجزانه طور ئې تاسو ته دَ مطالعې په
غرض ډالۍ کوي د دې کتاب بې اجازت نقل کول ، چاپ کول یا
زمونږ نسبت ترې لرې کول نه صرف دا چې اخلاقی جرم دے بلکې
ډیر سخت منع دی

پښتونستان
پښتو ډاټ نیټ

Distribution ,posting or copying is strictly prohibited
without written permission of Pukhto.Net

Pukhto.Net

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

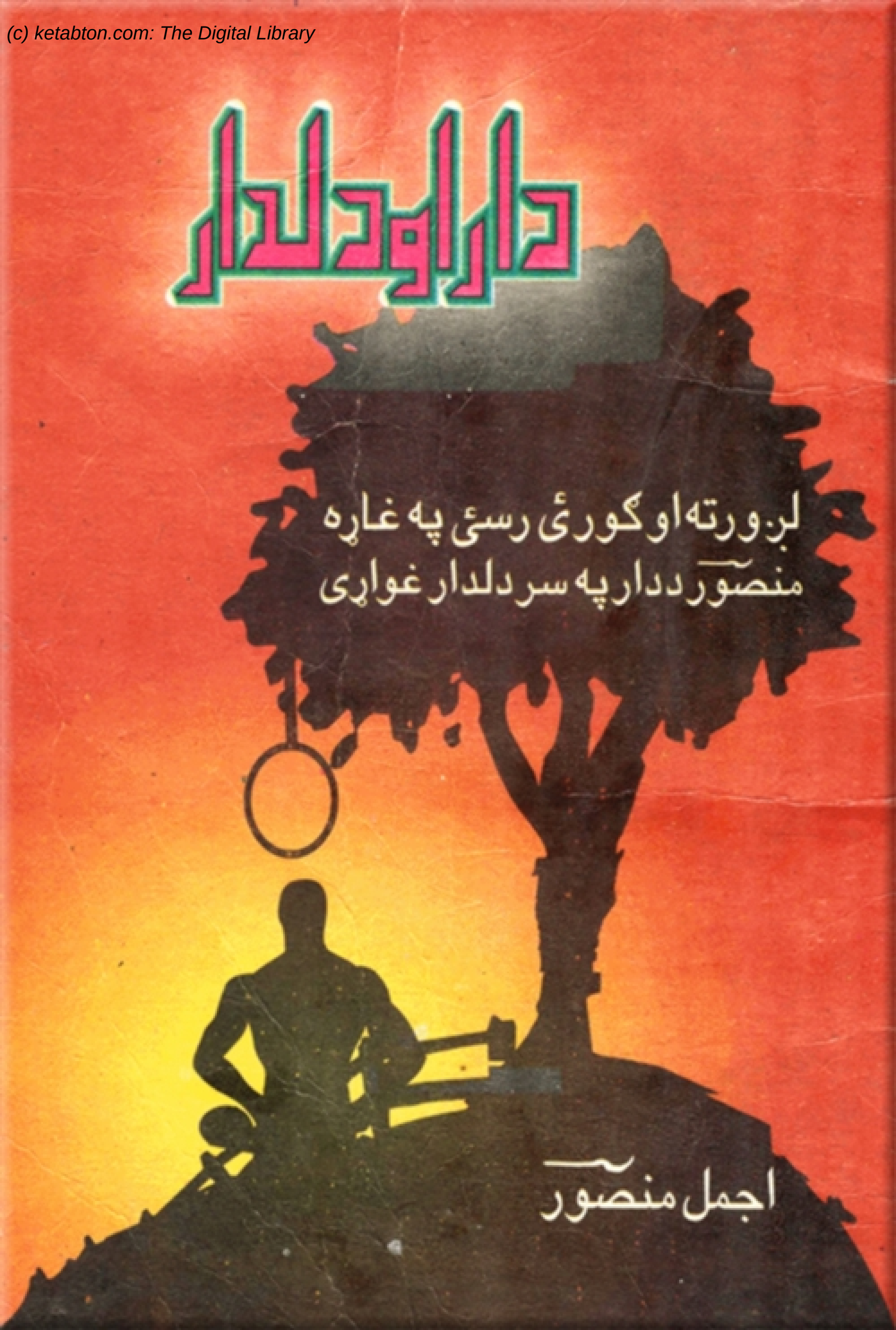

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقوق په حق د مصنف محفوظ دي

د کتاب نوم ــــــ دار او دلدار

د لیکوال نوم ــــــ اجمل منصور

کتابت ــــــ محمد رسول پښتو اکیډمي

سرپانه ــــــ ذوالفقار علي بهټو (پرنسپل) ډګ سیره

شمیر ــــــ پنځه سوه

د چاپ کال ــــــ نولس سوه اته نوي

قیمت ــــــ ۳۰، روپۍ

خورونکي

کالج بک ډپو ټوپۍ (صوابۍ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

منندنه

لیاقت تصور، صادق حسین صادق، امان الله راهي، شعیب ساکن۔ جهان زیب سهیل - آصف خان خلیل، محمد اشفاق اشفاق، عباس هوتي، مامون رشید رشید، پروفیسر عارف خټک او ابن یار یوسفزے۔ د ماغه ښاغلي دي چې زه ئې دې کتاب چاپ کولو ته رو پاړولم زما حوصله ئې یو په دوه کړه۔

عطاء الرحمن زهیر۔ ابن یار یوسفزے

ذوالفقار علي دوسهره او سید افضال شاه (سادات گرافکس لاہور) چې زما د دې کتاب سر پاڼه ئې هم جوړه کړې ده د دې ښاغلو ما سره په دې کتاب کښې هر قسم مرسته کړې ده۔

ګران مشر نورالبشر نوید او ښاغلي همیش خلیل دې دواړو زما په دې کتاب څو کو ښې لیکلي دي۔ زه د دې پوره ته ذکر شوؤ ملګرو او مشرانو سره د سید قیوم۔ افتخار احمد (کالج بک ډپو توپي) د توتو غړو هم ډیره، ډیره منندنه کوم چې زما حوصلې ئې او چتې کړې۔

اجمل منصور

شهیدان (توپچه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

منصور ـ دار او دلدار

د پښتو شاعرۍ کښې بعضې زاړه اصطلاحات د نوو حالاتو او واقعاتو په حواله دومره په تکرار سره بيانيږي چې هرڅوک د غه اصطلاحات يا واقعيات زاړه دي خو د نوي دور شاعرۍ په داسې انداز بيان بيان کړي چې لوستونکي له خوند ورکړي - په دغه کښې منصور او دار په پښتو شاعرۍ کښې د حالاتو د قدغنونو د نفي کولو له پاره په شدت سره بيانيږي -

زمونږ د نوي دور يو ماشوم شاعر اجمل منصور خو په مجموعي توګه د خپلې شاعرۍ علامت هم دار او دلدار ګرځولے دے. او د غني خان د خلې دې خطاب سره ئې ښځې انصاف کړے دے. اجمل له د منصور خطاب غني خان ورکړے دے - لکه چې هغه ورته ښځې د خپل دې شعر په آئينه کښې کتلې دي -

منصوره څکه خو په دار او ختې
چې د آشنا راز دې څرګند کړو له يوره

اجمل منصور په پښتو شاعرۍ کښې د دار او دلدار استعمال د علامت په طور کړے دے او هغه ټوله شاعري مجموعي طور په دغه خيال رنګينه ده - زه ځاني طور د اجمل منصور د لږ عمر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعرۍ په حقله دا په دعوه سره وایم چې دا ماشوم د حالاتو جبر د وخت نه وړاندې ذهني او شعوري طور بالغ کړے دے چې هغه په داسې ماشوم ژوند کښې دومره ژور فکر لري - حالانکې دا جمل منصور د عمر هغه کسان فقط د کرکټ یا نورو لوبو شوق لري خو دا نباغلے د پښتو او پښتون وظیفه کوي یو ویښ احساس رسا نظر او پښتون شعور لري - زه د دهٔ شاعرۍ ته الهام وایم ځکه چې په داسې عمر کښې داسې آمد ته نور څهٔ ونیلے شي ؟ زه د روایت مطابق د هغهٔ شاعرۍ ته دعا نهٔ کوم د هغهٔ ژوند ته دُعا کویم چې خدائے دله ژوند ورکړي نو دبرخهٔ به رو ښیکي -

نورالبشر نوید

افغان کالونی پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ذوالجلال"

قبلو نکے د هر سوال دے ذوالجلال
بل ثوک نهٔ دي ذوالجلال دے ذوالجلال

نهٔ د چانه دے پیدا نهٔ ترې پیدا دي
نهٔ بدلیږي په یو حال دے ذوالجلال
نهٔ په چا باندې ئې کار نهٔ ئې غرض شته
نهٔ سجدو ته مولیوال دے ذوالجلال
هغه خلق په ژوندوني جنتیان دي
چې د چانه هم خوشحال دے ذوالجلال

د منصور د دار په سر به دا اواز وي
سیال ئې نشته دے بې سیال دے ذوالجلال

ماښام مال
نیل چوپال
۹۲-۳-۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د نوي کال سحره"

په پښتنو کښې به غيرت، مينه او توان راولې
د رقيب خپلو په محلت کښې به خزان راولې

په ژبه کونګ دې شمه بل که درنه سوال اوکړمه
د نوي کال سحره ماله به جانان راولې

۳۱-۱۲-۹۲
ما ځيګر مال
خپل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د مینې په محفل کښې چې داخل شوم
ایله اوس په انسانانو کښې شامل شوم

داپې مخې اول ماته په ولاړه وو
نن یې زهٔ درکښې ولاړیمه سائل شوم

ستا د مینې نه به زهٔ څنګه لاس واخلم
ستا وفا وه چې د نیا سره واصل شوم

اوس د جانانه کیله اوکړمه جانانه
زهٔ د خپل ارمان په خپله چې قاتل شوم

د منصور په یارانې دې یقین اوشو
د دیدن په وخت دې جانه را نازل شوم

۳ - ۱ - ۹۲
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ظاهره که په غم باندې غمجن زماجانان دے
والله د بې وفا او د روغ ژن زماجانان دے

پرون مسکے مسکے وو د رقیب په خوا کښې ناست وو
نن خوا، خواته مې کېنې جوړ د پردمن زماجانان دے

د وخت قافلو راشئ يو تپوس درته کوؤمه
د ستاسو خپه منتوب دے که خپجن زماجانان دے

خپل عقل پرې تمام کړم په مطلب ئې پوهه نه شم
د ستاسو نظريه کښې لا بې فن زماجانان دے

منصوره چې ئې کله په غزل کښې نامه واخلم
په دې خبره مانه گيله من زماجانان دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ یار رضا شهٔ نهٔ زړهٔ صبرېږي
هر یو ارمان مې دلته قتلېږي

رولیدل دړو مې په مېکده کښې
چې په لمن یې مونځونه کښېږي

دا کوم انصاف دے وه ساقي جانه
څوک ورته ګوري او څوک مستېږي

په دې کښې هم لا ملګري وائي
زړګے کړه صبر چې هر څهٔ کېږي

زړګے مې روڅوي غمونه زور کړي
د نجیب مرګ چې ماته یادېږي

زما په خیالي جوړ لېونے شو
منصور یو ګوټ کښې ځانله ګودېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ښکلې یار مې په نظر نهٔ راځي
دُنیا دې وا خله چې دلبر نهٔ راځي

د ډېر صبر اومې کړو په صبر نهٔ شوه
روژه مې تېره کړه اختر نهٔ راځي

پرون وعده ئې د ماځیګر کړې وه
تېرې نورې شوې ماځیګر نهٔ راځي

ساقي وبُل دا ته چې د نته راشه
د مېخانې نه څوک بهر نهٔ راځي

په ذره غمګین یم بې وصاله داسې
لکه چې شپې پسې سحر نهٔ راځي

د جانان غم لېونے کړم منصوره
په ځان د روغو مې باور نهٔ راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي جنتونه به بدل په شونډو
ملاکه ښکله کښنوه يوځل په شونډو

رشيد[1] په مچ مجروح[2] په سترګو ډيکي
هيڅ اوښه نيسکه تکل په شونډو
په تخيل کښي لېونتوب را واخلي
کله مچ را مي شي غزل په شونډو
غاصب مي څکه ګنهګار بولي
مانه دے پاتې شيش محل په شونډو
پرون يې ماته وښل ځنبل ګناه ده
نن يې شراب څښله بهډل په شونډو
غونې زيک شي په ما وريښ م
اجمل چې ښکله بدم د اجمل په شونډو

۱- مامون رشيد رشيد ۲- مشتاق مجروح يوسفزے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د منت د ساقي جام دے
میخانې ته مې سلام دے

موږ د ژوند په ژرنده دل یو
که کوډګران دے خو ناکام دے
دا چې یوبل پسې ژاړو
دا پښتو ده دا اسلام دے
په ممبر باندې چې ناست دے
هم ساقي دے هم امام دے
دا چې لاس کښې ئې جام دچې
بوډا شوے جوړ خیام دے
اریانه چوک کښې زوړند دے
په منصور هاغه الزام دے

یار مقطع نه مخکښې ووې
د پاګل منصور کلام دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښکلي په لټون کښې مې خيالات خواره واره شول
رول که لږ شان کم وو نو خو اوس زيات خواره واره شول

جانانه ستا دولت، زما غربت او د عشق په لار کښې
شي ګرانه به که دغه تضادات خواره واره شول
وطنه وايه څنګ به مې له تانه زړګې بېله شي
منګرې چې مې ټول په امارات خواره واره شول
ما وې يار ته به يو، يو سوال کوم چې سبا شي
بېګا چې په مازغو کښې مې سوالات خواره واره شول
مابڼې مې اباسين ته په سلګو کښې داسې وويې
تنها شوم چې ټول ښکلي په سوات خواره واره شول

جانان به يې هم اوري هم به وايي په سرو شونډو
منصوره که نړۍ کښې دې ابيات خواره واره شول

پېښور ۹۳-۳-۲۳

خپل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

مانه چې ځان ستا په جمال کښې ورک شي
لکه د ستوري نور هلال کښې ورک شي

تسبې د لاسونه پېُ او غورځېږي
زړهٔ د مستو حورو خیال کښې ورک شي
زما زړهٔ ګے څهٔ لېونے غوندې دے
یار سره هم په قیل و قال کښې ورک شي
یار مې رقیب ته وئې پروا مهٔ کوه
دا لېونے به پشکال کښې ورک شي
ستا د جلوې د لیدو تاب نهٔ لري
کنه مسټېن دې په وصال کښې ورک شي

د چا ځنګل وربېل کښې نهٔ دوکېږي
منصوره د غونډې زنې خال کښې ورک شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چا زلفې لوُیول هم فنکاري ده
د چا شونډې ښکلول هم فنکاري ده

د حسینو ژړول هم فنکاري ده
د حسینو خندول هم فنکاري ده
تش دا نه چې ارمان اووژني فنکار شي
د انجوبونه تښتول هم فنکاري ده

ګوانه دا ګوډې د هر چا زړه نهٔ دي
بلا زړونه دړدول هم فنکاري ده
یا ربګاه خندا کښې ووئېل منصوره
ستا په شان غزل لیکل هم فنکاري ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانه د کلي ما ځيګر پاتې شو
هغه منګي هغه ګودر پاتې شو

څنګه منزل ته زر ور رسېږم
چې نيمه لاره کښې دلبر پاتې شو
آخر پښتون يم مېلمه څنګه وشرم
د يار غم کور کښې د ځيګر پاتې شو
اشنا زما د سره کوز نهٔ کړلو
د عشق ښېښې مې په سر پاتې شو
هسې نه خلق پرې خبر شي سبا
ستا د کور خوا کښې مې څادر پاتې شو

پاګل منصور په جانان هر څهٔ بائلهٔ
تش د لفظونو جادوګر پاتې شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورتلو یم خو د را تلو نهٔ یمه
ځکه د یار چم ته د تلو نهٔ یمه

اختره پام کوره په ما را نهٔ شې
لا د اغیارو د سیالو نهٔ یمه

ستړګو مې ستړګو نه شراب څښلي دي
ساقي عادت دې د پیالو نهٔ یمه

څله مې سوره اوس په ګټو اولې
اوس دې د ذرهٔ نه دو تلو نهٔ یمه

منصوره ما باندې از ميښت مهٔ کوه
ستا په شان دار ته د ختلو نهٔ یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس که د وفا سندرې مه وایا
چپ شه بې وفا سندرې مه وایا

یو ځل مې د زړه نه راوباسلې دے
بیا ته د اشنا سندرې مه وایا
دا مې سرمایه ده د دې سترې ژوند
څه وائې چې دا سندرې مه وایه
غلې شه ساه واخله په تول کلي کښې
جوړه شوه غوغا سندرې مه وایا
خُله مې ماته به ژړبه چارې د بنه ده
یادوې چې زما سندرې مه وایا

نن گل مخې دا سې وې منصوره چې
تا کړمه رسوا سندرې مه وایا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما نه زړګے د سترګو رپ کښې ورک شو
دا لېونے د سترګو رپ کښې ورک شو

زما د کلي ښکلا پاتې نهٔ شوه
ګودر منګے د سترګو رپ کښې ورک شو
چې زما پرېښو سره رو نغښتلو
ستا مېځګے د سترګو رپ کښې ورک شو
بېګاه چې ما پرېږه خُله کښېښوده
سُورا تنګے د سترګو رپ کښې ورک شو
يار مې لا ګل زلفو کښې اېښے نهٔ وو
چې پسرلے د سترګو رپ کښې ورک شو

چې ما منصور د ځانه خوښ ګڼلو
هغه لالے د سترګو رپ کښې ورک شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډې دې مه څټه غاښونو کښې پاګل به مې کړې
سپوږمۍ مخ پټ نکړې لاسونو کښې پاګل به مې کړې

ګله ز غمې شم ستاخندا د رقيبانو سره
بيا راله مه راځه خوبونو کښې پاګل به مې کړې
راته په خط کښې د اغيارو ذکر څه له کوې
پردي وطن پردو ښارونو کښې پاګل به مې کړې
دومره عادت دې کړم جانانه چې کمې راونه کړې
په خپل ستم خپلو ظلمونو کښې پاګل به مې کړې
زړګيه صبر دې منم خو دا زما واوره چې
ګلونه هېر نه کړې دردونو کښې پاګل به مې کړې

ساقي منصور يمه شراب غواړم خمار غواړمه
راته روبه ماڅوو جامونو کښې پاګل به مې کړې

"ګُل" نظم

ته مې د زړګي ګل يې
ته مې د پټکي ګل يې
مانه ورکېدې نه شې
ته د پسرلي ګُل يې

ستا وُنه چنار چنار
ستا ژوندون خُمار خُمار
ستا خندا بهار بهار
زړهٔ زما بيمار بيمار

ته د ليونې ارمان
ته د ليونې ګل يې

خوند دې زلميتوب کوي
خوند مې ليونتوب کوي
زړهٔ په زلفو خوب کوي
سترګې مُسکيتوب کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډې دې غوټۍ غوټۍ
یاره ګلابي ګل دې

سرې شونډې انارلرې
ګل ورین رخسار لرې
تور اوربل تار تار لرې
غاړې باندې هار لرې

ما منصور دهوکه نهٔ کړې
وه ګله واقعي ګل ئې
ما نه ورکېږې نهٔ شې
ته د پسرلي ګل ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پڅي مې په ښه نه راځي
نوم بې په خله نه راځي

مادرته ووې کښه
مړه هغه نه راځي
هغه معلوم دے ماته
په نیمه شپه نه راځي
مونږه قتل ساندې وایو
مونږ له ټپه نه راځي
یاره کله هر څه ووے
ماله غصه نه راځي
پښتې به مې ماتې شي خو
ستا په کوڅه نه راځي

منصوره ستا په وړاندې
خدا ښکوه ګیله نه راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساه

چې دې وینم ویلې کېږم چې دې نه وینم سوزېږم
زه ترکومې په سوزېږم زه ترڅو به ویلې کېږم

زه د ژوند او مرګ په داسې بریدولاړیمه زړګیه
که ساه اخلمه قتلېږم، که ساه نه اخلمه مړکېږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

"حسین جنت"

نن بۀ هر یو چوپال سوزي
نن بۀ هر ځے ژړېږي
هره پېغله بۀ سر تورهٔ
د سر تاج به کټ غورځېږي

د مور پلار په مخ کښې یاره
زوے په سرو وینو لمبېږي
چې د کوره وتې نۀ وه
هغه پېغله سر تورېږي

پښتو ن ورک پښتون تالا شۀ
د نجیب سنګر ورانېږي
خدایه ولې، خدایه ولې
په موږ دا ظلمونه کېږي

د دوزخ په سرو لمبو کښې
دا حسین جنت سوزېږي
هر ځائے چغې دي سورې دي
زما هر چوپال ورانېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ګلُ وطن شو خاوري
کوڅې هاغسې چلېږي

زلمي سره ښار سره کېږي
خپل وطن ته واده کېږي

نه خو ډول شته نه سُرنا شته
نه زما پېغلې ګډېږي

د رقیب په ساز شو نو
پښتون هر ځاے تالا کېږي

نو خدایه ولې، خدایه ولې
په موږ دا ظلمونه کېږي

د دوزخ په سرو لمبو کښې
دا حسین جنت سوزېږي

پېښور ۹۷ - ۳ - ۱۲

وختونو د ستم په لاس وهلي یو موږ دواړه
حسینو په دردمن زړه د پردولي یو موږ دواړه

هر چا زموږ په غم د خوشحالۍ تمبل وهلې
د هر چا په خفګان تل ژړېدلي یو موږ دواړه

ډېر بار رو ما د یار د کور چنه پرېښودې نه ده
رقیب که د جانان چم کښې ګنځلي یو موږ دواړه

زما مخکښې جانان ته د جانان په مخکښې ما ته
ګنځل مه کړه یو بل ته نازولي یو موږ دواړه

تش نوم مو یو شان نه دے په کردار کښې هم یوشان یو
منصوره یار له دربانډې ختلي یو موږ دواړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلقو شراب څښل تاتوبې اوویستې
ځکه ساقي د میکدې اوویستې

زه دې خبر نه کړمه والوتلې
څنګه په چل چل کښې دې پښې اوویستې

شیخ چې د ترکو په محفل ورګډ شه
روګوره غاړې نه یې تسبې اوویستې

غربته روک شې د لاسه هغې
راته د لاسونه کړې اوویستې

ی
تا به منصور غوندې په دار اوځړې
که دې جانان نعرې اوویستې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مابڼې

وه د کالام غیږه کښې لوے شوي یه
خوب وینم که ته وے چې مابڼ ته ځو

جیب کښې یو پیسه درسره نشته دے
هسې تش په خوله وے چې مابڼ ته ځو

زه درسره لاړ بانډې قدم نا خلم
څنګه ته لا څه وے چې مابڼ ته ځو

څنګه د یخنۍ نه ګوګله شوے یې
بیا به را ته نه وے چې مابڼ ته ځو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا وېشتل چې په سینه کښې مې ګوګل دے
دا ګوګل نه قتل ګاه ده سور مقتل دے

ته پرون سیرې کړېوان چې چم ته راغلې
چا وېشتل چې ستا محبوب چا وې پاګل دے
پښې چې ستړې شوې نو زړه ته ئې وېشتل چې
ستا منزل ته زړه لا نور څومره سزل دے
ستا ښائست نو ورځ تر ورځه سپوا کېږي
زما عشق څو د غربت په ژړنده دل دے
زلمیتوب ته د سرو شونډو ارمان پرېږده
دې ارمان مې ایله اوس اخستے پل دے
دا سې کس سره په لار باندې روان یم
چې د حق غږ بشتته کړمه وائي غل دے
د غزل د پېرمخ تګ دعوېدار څوک دي
د غزل ژوندون په چا باندې غزل دے
د منصور غوندې په دار څوک زوړند نه شول
د ېګوانه اوس د عشق قانون بدل دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

جټ یمه ساده یم کلیوال یمه
ته د شیش محل زه د چوپال یمه

ټول ته یوشان ټول را ته یوشان دي
ستورے یمه نمر یمه هلال یمه
اوسه پورې چېل د وتو سنه راځي
زه چې اخته کړے په جنجال یمه
اوس مې ماتې اوسله پوهه شوم
یاره باکمال يې بې کمال یمه
پاڼې مې غیرت د تاریخ ډکې کړې
نر یمه پښتون یمه ننګیال یمه
سر بېر ، ګرېوان سیرې پښې ابلې پښې
ستا مینه کښې داسې په بد حال یمه

اوکړه ما منصور باندې زښینت ګله
ستا د پیاره دار باندې خوشحال یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوے کال دې مبارک شه

اوس په ټلو کښې راغورځېږي
قدم اخلي ورتاوېږي!
دجانان وېښته سپینېږي
کال په کال چې بوډا کېږي
زهٔ به خنګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

دا ګوګوسنه ماشوماڼے
دا بچي وسه دا خواراڼے
چې دوډۍ پسې ژړېږي
چې یې خُله نهٔ راټولېږي
زهٔ به خنګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

چې پالش پالش نعرې کړي
ماله زړهٔ زړې زړې کړي
په مخ اوښکې یې بهېږي
دچا زړهٔ پرې نهٔ خوږېږي
زهٔ به خنګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا نرۍ نرۍ چاچۍ ﺉ
دا ورې ورې پاڅې ﺉ
د غنۍ نه چې د پېښ ېږي
په جامو کښې نه ځېږي

زه به خندګه ورته ووېم
نوې کال دې مبارک شه

دا چې ناست دے په بازار کښې
تولې خبرې په لویه لار کښې
څوک دده په حال خبرېږي
چې په دۀ به څۀ تېرېږي

زه به خندګه ورته ووېم
نوې کال دې مبارک شه

نوے کال چې رارواڼ دے
دې کښې مانه یار رواڼ دے
یار چې مانه جدا کېږي
وریسې مې زړۀ خوږېږي

زه به خندګه ورته ووېم
نوې کال دې مبارک شه

د منصور زړګے پاګل دے
دچا مینه کښې ګهائل دے
دم درود هېرې نۀ چلېږي
چې په یار پسې دردېږي

زه به خندګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځې مې زړګي ته رانژدې جانان دے
په شانتې سپين د فالودې جانان دے

زړګيه بس که دومره مه خوږېږه
غېږ کښې د لېږې شان مودې جانان دے

چې دې د زړه د رنځ طبيب نه شو لو
زما په خيالې بې فائدې جانان دے

پرون يې ماته وښيل را به شمه
نن شوه معلومه بې وعدې جانان دے

منصوره داسې ساقي جانان ووښېل!
مُلا د خوارې عقيدې جانان دے،

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ مستي مې راو ستلې شي بهار کښې
د زړه کې وینې به او نولم گلزار کښې

ستمگره یاره کله به لا درومې!
تور د سترگو مې سپینې ي انتظار کښې

شهزاد گی د شپړه غونډ په ما خبر کړئ
د یوسف پشان به حال شوم کرمار کښې

کهٔ زمونږ کلي کښې دا سې محل نشته
چا سپیا کې دي تېلي ستا سونبار کښې

ما ته یودي لیونے یمه منصور یم
فرق نهٔ کوم په دار او په دلدار کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چپ به شم زړګیه اوس به څهٔ وایم
چاچاته حالونه به د زړهٔ وایم

بیا جوړې رقیبو لمسولے دے
یار باندې مې بد سکي کهٔ سنهٔ وایم

زهٔ چې ستا غمونو لار کښې پرېښودم
اوس به څله چاته پښتانهٔ وایم

سرې وینې روانې مې د زړهٔ شي
چاته چې داستان د بېلتانهٔ وایم

څوک چې پردې زړه کښې خبرې کړي
زهٔ منصور هغو خلقوته مړهٔ وایم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښتا یه رولیکم رنګین غوندې غزل سېر لیه
زمونږ په سیمه باندې بیا راشه یو ځل سېر لیه

ستا په ورتګ باندې محفل چې سپېره شوے وُ تل
راشه رونبانه که نن بیا هغه محفل سېر لیه

که وي ساقي، که جام، جانان وي بې لتا سېر لیه
والله چې نهٔ کوي قرار ېګښې ګوګل سېر لیه

په کوم محل کمو مانړو کښې چې ستا هٔوانه لګي
خاورې دي شي هغه مانړې هغه محل سېر لیه

پرون ربـاب چې راله ستا د را تلو زيرے راکړو
لايم تر روسه په انتظار باندې رجمل سېر لیه

د آزادۍ په ورځ ښته ۱۴-۸-۹۳ سحر مال خېل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

هله پوهٔ به د رقیب په چل او ول شي
چې داخل زما جانانه په مقتل شي

تا ته هله به د بل احوال معلوم شي
چې سورے سورے د ننه په کوګل شي

اے صابره ته به څنګه صبر اوکړې
چې په ټوټو، ټوټو کښې يې د زړهٔ غل شي

مُلا جانه تا ته هم به جنت هېر شي
کهٔ اوده چرته د ښکلي په څنګل شي

تهٔ اجمل پوره اجمل نهٔ يې اجمله
تهٔ اجمل به هله شي چې سم اجمل شي

زهٔ منصور یمه زړهٔ ملال یمه د ترکو
هم په طمع د وصال یمه د ترکو

عاشقۍ کښې به څوک کوم یو سوال وکړي
زهٔ سر سکے د هر سوال یمه د ترکو

دُنیاوي کار سانه نهٔ کېږي یارانو
چې ا نښتے په جنجال یمه د ترکو

بچې به مخ ئې د وېښتو خطونه راشي
دېر خنده په د غمي حال یمه د ترکو

دا چې ما اجمل د ځان په خوا کښې کښېنه
محلتے او کلیوال یمه د ترکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړګې غواړي لا لا خوښي چې مړ و نشي او وسېدل
نور نهٔ کېږي زمانه اباد و کښې اوسېدل

پرې اموکړه زړګیه کهٔ دا سخته پتا راغله
حسرت مې دے د یار تورو کمڅو کښې اوسېدل
روکېږه ملاجانه نور دې نهٔ زور د وعظونه
د یار سره کوم به میکدو کښې وسېدل
لږ ترس په ما اوکړه غنم رنګیه جانانه
ترخو به زهٔ کوم ستا په کوڅو کښې اوسېدل
مظلوم باندې چې ظلم ته غیرت وائي ملګرو
څهٔ نور نهٔ کوم د لته پښتنو کښې اوسېدل

منصوره لیونیه ځان په یار باندې قربان کړه
کهٔ غواړې د منصور په شان زړکوټه اوسېدل

یادګیرنه: دا غزل ما د ټي وي پروډیوسر مسعود شاه صیب
طرخه: اے عشقه زړهٔ مې خوښ کړل په سرو مو کښې اوسېدل په طرخه
لیکلے دو -
نیټه ۱۹۹۴ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کښېنې دا سې بل چې ځان له یارکړم
ستانه نهٔ شم صبر به لے ځان به خوارکړم

دا زما کم عقلتوب نهٔ دے نورخهٔ دي
بنګلے یارمې تل تېښ باسي زهٔ اعتبارکړم
رنګ مې زیړ وي پښې مې رپي په بدحال یم
ستا په ورانده چې ګل مخیه چې ګفتارکړم
چې یوځل واېي زما نامه وا نخلې
لږ نے یمه بیا هم دلدار دلدارکړم
پرون تهٔ هم زما مل وې ماسره وې
فتوی کړه نن دې ولې ګنهګار کړم

منصور دې بانډې خوشحال یم تهٔ کرم نهٔ یې
چې نرۍ کښې دې د نسکو توبه کار کړم !

(c) ketabton.com: The Digital Library

څۀ پیکه غونده کښې شپه ده
خو یار څوا کښې دے خوږه ده

ستا د زړۀ نه به اوسۀ ځي
زما مینه پښتنه ده !!
ځم ورځم ډیوې بلومه
ستا فرقت کښې شوګیره ده
زما خُله کښې د یار نوم دے
رود شیخ په خُله توبه ده
زندګي زمونږه څۀ ده
یو غزل دے یو ټپه ده

یار دې راسۀ کړلو ربه
د منصور دغه ګیله ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے زما زړهٔ زما ځيګره څهٔ شوې
زما د زړهٔ نه ناخبره څهٔ شوې

زهٔ خو ژوندے يم ستا د مينې په نوم
د پياکې مينې نه منکره څهٔ شوې
په هغې لوبه ورځ به اور کښې سوزې
وه د مونځونو سوداګره څهٔ شوې
صبا به څه ځائے کښې دا پيڅغې آورم
اخر د لفظونو جادوګره څهٔ شوې
ښشته دے پيغلې نهٔ منګې په ترخ کښې
زما د خوار کلي ګودره څهٔ شوې

چې دې زما په زړګي لوبې کړلې
وائي منصور چې ستمګره څهٔ شوې

ميا ښتنې ريکوال
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه بیا څه کوم د روم و شام ښکلي
خواکښي چي مې وي د بټګرام ښکلي

چي موتبره چا سره یاري نه کړي
دا سي اموخته شول د اسلام ښکلي

ماسره که تا یاري پاللي وه
اوس به په دنیا نه وو بدنام ښکلي

سونږ خو په کنځلو کښي هم نه یادئ
نور خو کوي هرچا ته سلام ښکلي

دا چي وعده او کړي بیائې ماته کړي
دا منصوره دے زما د قام ښکلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زما ژوند"

زما نه نور زما د محبت پښتنه مه کړې
پتنګ په شان مئين سوزېدو کښې مې ژوندون دے

رقیبه که هر څه اوکړې صبر ولے مې تړې نه شي
د دې کوڅو ملنګ یم د دې کوڅو کښې مې ژوندون دے

زما د لېونتوب به درته څه اووېیم جانانه
نه مړو کښې حسابېږم نه ژوندو کښې مې ژوندون دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ یٔ شم چې ورکولے هغه شے غواړي
مانه مې زړګے د چا زړګے غواړي

اوس به بنهٔ په نره مزدوري کوُم
ګُل چې اوسپېدو له کورکے غواړي
دا ستا په دولت ستا په محل نهٔ ده
مینه صفا زړهٔ صفا تندے غواړي
وینه د زړګي دې پرېنه اوشیندې
څوک چې په خپل کلي کښې سپرلے غواړي
څنګ به یارانه ورسره اوپالم
څه ما بنام چې خوله کښې رنګے غواړي
سل ځله مې اوباسهٔ د زړهٔ نه خو
نهٔ صبرېږي بیا هغه سرے غواړي

ژوند یې ورله ټول خاورې ایرې کړلو
اوګوره منصورته بیا هغے غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا په یاری کښې بلا زړونو لمبې واخستلې
د بلا خلقو ایمانونو لمبې واخستلې

ځان ته په کمه خُله مالیار وایي زهٔ یوے نهٔ شوم
چې دې گلزار کښې سروگلونو لمبې واخستلې
تهٔ خیل محل خپلې بماني کښې ځنګ خوشحاله اوسې
زمونږ د خوارو گریوانونو لمبې واخستلې
په تا سو هېڅ نهٔ کړي اثر د بنیا رېي درد ه خلقه
زهٔ کابل کښې څو پیالونو لمبې واخستلې
مخ په نقاب کښې پټوه نا ترسه ظلم مهٔ کړه
ستا په لیدو نخو نظرونو لمبې واخستلې
ستا د وصال په طمعه طمع په ماڅهٔ اوزنهٔ شول
په ژوبل زړهٔ کښې پرهرونو لمبې واخستلې
چرته به ناستې وې قیصې د درخانۍ به کوې
کولې بدې برتې دې تنورونو لمبې واخستلې

عجیبه کار دے چې په تا هډو اثر نهٔ کوې
د منصور آه سره دارونو لمبې واخستلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څومره ساده توب کښې دې هوښیار کړمه
ګُله ! تا د ښکلو توبه ګار کړمه

راشه چې نن دا خبره پېښه کړو
زهٔ به دې تر کمې انتظار کړمه
ما ته جوړه د پا سه پا ګل نشته دے
ستا په غم رنګو چې اعتبار کړمه
کمه بې زخمي ئې درته اوس تا يُم
کم، کم ستمونه به ئې شمار کړمه

ما ته ئې خپل ګناه په ګوته نهٔ کړلو
زهٔ منصور ئې بې ګناه په دار کړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهے یم ما پرې کړے اعتماد دے
خبر نهٔ وم چې بلبل نهٔ دے صیاد دے

بې له تانه سکه کور بغیر د مُوره
ستا په سرخوږې د زړهٔ چوپال آباد دے
زهٔ چې ستا کوڅې ته راشم په قرار شي
ویر ژړلے زړهٔ مې هرځاے کښې ناښاد دے
چې دا نهٔ وي پښتو څهٔ پښتانهٔ څهٔ کا
پښتو کښې خو د کار شے اتحاد دے
هېڅ اثر پرې زما آه و فغان نهٔ کړي
زما مخکښې زما چپل اشنا شیداد دے

وه رېباره نن پاګل منصور ته وایه
ستا د لاسه مې ژوندون تباه برباد دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخر به شي په خپلو کړو پښېماني قاتلاني
ترڅو به ارمان وړني قاتلانې، قاتلانې

نازونه قاتلان او ادا گانې قاتلانې
څوند ے ارمان مې وړنې خندا گانې قاتلانې

منت درته کوم گورے له مانه لرې نهٔ شې
زړگے مې خوښوي ستا سو پشانې قاتلانې

اثر په ريښته گلابه زما آه فغان نهٔ کړې
بوځې مې قتل گاه ته بې ايمانې قاتلانې

منصور د دار په سر چغې وهي او وايي وا ئي
د دې نه سپوا نشته سزا گانې قاتلانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نادان زړګے مې ستا دیدار غواړي
بیا سوزېږۀ په سُور انګار غواړي

مُلا صیب شابه دم درود روښایه
نیسل د تورو زلفو مار غواړي

سترګې یو څۀ روزړګے بل څۀ وائي
زړګے قرار سترګې خُمار غواړي

په غوښتو نه په رخستو به کېږي
څوک چې په خپل کور کښې اختیار غواړي

لږ ورته وګورئ رسۍ په غاړه
منصور د دار په سر دلدار غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دزړه په کور کښې مې لټولې ګله چرته کښې وې
ما دخپل درد سندرۀ کولې ګله چرته کښې وې

ستا په سروایه ما دکوم ازمېښت نه تېښته کړې
دنیا مې نه ته مې خپلولې ګله چرته کښې وې
ټیکه بنګړي پانزېب مې وراچول وربل مې خور شو
ما ته راستولې وې همزولې ګله چرته کښې وې
قسم د مینې په پاکیزه مقدسه نامه
ما په قدم، قدم یادولې ګله چرته کښې وې
زه ښونے ووم د وفا په مطلب څه پوهېدم
جامې مې ستا کوڅه کښې شلولې ګله چرته کښې وې

منصوره پرېږده دې دېوې خبرې راکړه ځواب
چې په ماڼې خاورې امبارولې ګله چرته کښې وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چي نهٔ دې درځي څواله غټې سرې دے
څوارزړګيه جوړې ستا څوښ شوے دے" دے

دجانان مخ ګلستان بړېتې ازغي دي
دګلاب په شان ېې يو يو اسنګے دے

پښتون ياره د دې خبرې مهٔ کړه
وخت په منډه راته زغلي ګرندے دے

څهٔ کهٔ عمرېې او ويا کلونه تېر شهٔ
لا څو فکر د بزمي بابا زلمے دے

زما بدي شي او څوا ته مې کښېږي
دا منصور څو عجيبه شان لېونے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګو بس کړئ د وفا سندرې څله وائ
دلته د مینې او ښکلا سندرې څله وائ

زه خو زړه ستړی یم یارانو په قلار مې پرېږدئ
ما ته د جام او د مینا سندرې څله وائ

په داسې رنځ باندې اخته یم چې طبیبان جاندار دي
د درد، پرهر او مسیحا سندرې څله وائ

رندانو نوش کړئ سر مې خوږ دی مازغه مې مه خوږوئ
خمار، خمار یم د اشنا سندرې څله وائ

زما په ژوند چې منصور نوم په تا سوښه نه لګید
زما په مرګ باندې زما سندرې څله وائ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غنم رنګے دے کۀ تور دے او کۀ سپین دے
ماته هر یو د یوسف پشان حسین دے

دا زموږ د باغ غوټې په فریب وژني
د مالیار لباس کښې راغے نو ګل چین دے
څۀ پرون نو باران لاړ وه کښې کړې
اے ربه بیاره نن به راشي اسمان شین دے
خاورې ژوند کښې د مستۍ سند دې وایم
دا سبق راته ښودلے اباسین دے
ما پرون وئیل چې نوم به مې ترې هېر شي
لا تر اوسه ورته یاد دے یار زهین دے

د اشنا د خلې ګنځل ته چرته رسي
کۀ غزل د منصور څۀ خومره رنګین دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانان په سترګو د کوره بهرنهٔ را وځي
کهٔ د رقیبو د پېغوره بهرنهٔ را وځي!

ستا اواز پېژني پېښې د ملنګۍ مهٔ کوه
روک شه رقیبه سپکه سپوره بهرنهٔ را وځي
د ښار ماښامه د لوګو ډک بازار زمانه ښکي
هغه د ښار د لوګو شوره بهرنهٔ را وځي
زما مثال لکه د مړي دے دیارمینه کښې
سړے په خپله د خپل کوره بهرنهٔ را وځي
دا یو ویشتمه صدي ده خهٔ کهٔ دوه ویشتمه راشي
څو پښتنه ګورے سرتوره بهرنهٔ را وځي

ساقي ویل چې دا منصور راته پیاګل ښکاریږي
په رضا خهٔ کوي په زوره بهرنهٔ را وځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم مې ارمانونه ستا کاته وژني
هم مې ستا قاتلې سترګې زړه وژني

خدایه خبر په روئ باندې چا څه اوکړل
ګوره پښتنو ته پښتانه وژني
تا چې مې یادونه زړه کښې ووژلے
کوم پښتون په کور مېلمانه وژني
تا که د زړه راز ووے په دار شولے
ما به هم د یار په طرف تله وژني
تا ته ګناه نشته دے پروا مه کړه
ما خو دا خپل زړه دا خپل مازغه وژني

څه کنه هغه خو انا الحق ووې
ما څه کړي ما منصور په څه وژني

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سمن"

د انور سید چراغ لور

خدای دې لویه کړه بلبلې
مور او پلار ته نازولې
د طارق په مینه مستې!
د بخښو د زړه غندلې!
د بابا په څنګ کښې ته هم
فرښتو نه ښکلې ښکلې

کاش که ستا په شانتې ګل هم
زما کور کښې اوسېدلے

اے روبښې اے نازنینې!
اے سمن اے ګل رنګینې
ته په خپله یې ستا پیښه
بیا جامې مه اچوه سپینې
د بابې د زړه قرار یې
د انور د بدن وینې

کاش که ستا په شانتې ګل هم
زما کور کښې اوسېدلے

(c) ketabton.com: The Digital Library

بخښو تا ته خوشحالېږي

چراغ ستا نه چاپېرېږي
ګلان ستا په خوا کښې خاندي
سپرلے ستا طواف ګرېږي
اے ستمن دهرچا زړهٔ کښې

بس دا يو حسرت وسېږي
کاش کهٔ ستا پښانتي ګل هم
زما کور کښې روسېدلے
تهٔ يو ګل يوه غوټۍ يې
يو حسينه لونګۍ يې

د حسينو نه حسينه
د رنګ کلي شهزادګۍ يې
ستا خندا سره سپرلے شي
څهٔ عجيبه ښاپېرۍ يې
کاش کهٔ ستا پښانتي ګل هم
زما کور کښې روسېدلے
اے زما د زړهٔ ملګرې
اے ستمن اے جادوګرې
ستا تصوير د مينې جوړ کهٔ
اے د مينې انځورګرې
ستا منصور په تا قربان شه
اے رونړې اے جادوګرې
کاش کهٔ ستا پښانتي ګل هم
زما کور کښې روسېدلے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي ښوابڼهٔ ښوابڼهٔ مې د قیصې خلق
څهٔ رنګ دي لاستا د ښنادرېٔ خلق

تاچې مې ریبنې ریبنې کړېوان ګنډهٔ
وو به تماشه ټول د محلې خلق
تهٔ چې ماسره په څنګ کښېې اودېږي
یم حیران په څهٔ اخلي لمبې خلق
یو رقیب ښونهٔ دے چې به پوئے شي
څنګ به پوهوم دې د کوڅې خلق
یو ارمان ئې دوي له پوره نهٔ کړلو
څله کړي خدایانو ته سجدې خلق
دا راته د حورونه ښوابڼهٔ دي زیات
دا زما د کلي بې اسرې خلق

مرګ نه د منصور روستو به او کوري
هر ځائے کښې ئے او ستائي نغې خلق

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت تېرېږي نه خپل کور کښې په ترخې خُلې
شي تمام جهان خوږ لے په خوږې خُلې

هر يو کس به ستا د ظلم مخ نيوے کړي
وه ظالمه ته به چا چاله تېرې خُلې
آه زړګيه تار ښتياوي زه پياګل وم
بې دستوکه نه سمېږي داکېږي خُلې
د انصاف طمع به څنګه تر بنه اوکړو
چاچې کړې زموږ په وينو باندې سرې خُلې
زه د لادو بادو پرېوتم زړه مست دے
نه هېرېږي مې سرې شونډې اودې خُلې

چې ښائسته ګلاب مستي کړي زړه کښې وايم
کاش چې ښکُل يې کړم منصور په دې خُلې خُلې

"لږ شانتې صبر اوکړه"

نن تور کارغهٔ چې د بلئ د پاسه کاڼ کاڼ کول
نن چې سټکوي مې خوږ لے د دُرشل د پاسه
سا ته څهٔ پته وه جانانه چې به تهٔ را درومې
ما خو نهٔ سر دے کومنځ کړے نهٔ مې لاس وینځلي
زهٔ خو لا هاغسې د دېوال باندې څوپیاکې تېم
خوږه جانانه د وفا په خاطر صبر اوکړه !!
تهٔ ورشه کښېنه د چنار لاندې شپېلۍ غږوه
زهٔ به جامې اووینځم ځان له به کمڅې اوکړمه
تهٔ په شپېلۍ کښې غږوه مې د ښائست سندرې

زهٔ به غویان پټې ته بوځمه ګیا به اوکړم
تهٔ را پسې روستو چوکه په لاس را منډې وهه
په شنو واښو کښې به اوده شو غوان به موږ اوتړو
تهٔ به شپېلۍ غږوې زهٔ به دې ستائم ټپو کښې
خو
لږ شانتې صبر اوکړه دا سوپیاکې بره کېږدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیڅ پوه نهٔ شوم خوار نصیب دې راله څله راکړو
خوار خو دې کړم ذهن ادیب دې راله څله راکړو

چې دې مئین کړم ستا مننه خو تپوس کوٌمه
په محبت کښې دا رقیب دې راله څله راکړو
بېګا د مونځ نه پس یو خان دُعا کښې داسې وویې
شاهي وطن کښې دا غریب دې راله څله راکړو
هم مې ارمان قتلوي هم مې پرهرونه چېړي
قاتل جانان، هوښیار طبیب دې راله څله راکړو
دلته شراب او څښم کهٔ واورم د خطیب خبرې
خدایا یو ځائے شراب خطیب دې راله څله راکړو

مُلا کړې ناسته د رقیبو په تولې کښې ربه
منصور حیران یمه حبیب دې راله څله راکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ ستا خوښ نهٔ یم ستا د غم خوښ یمه
بغیر لستا د ټول عالم خوښ یمه

ستا په سر هر چاله ښېګړه کوم
ځکه خو زهٔ دې د ټول چم خوښ یم

مانه بغیر په چا ستم نهٔ کوې
خو زهٔ ئې هم په دې ستم خوښ یمه

قسم دې کړې مانه نهٔ جادوګۍ
غربته زهٔ دې جوړې سم خوښ یمه

چې د رقیب په سر ځهٔ وښلې نهٔ شم
منصوره ځکه د صنم خوښ یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

قتلئې کړم خو قاتلانې نهٔ شوې
سترگې په خپلو کړو پښېمانې نهٔ شوې

چې د هغهٔ سره مې ځان اونغاړلو
ښپې برغنډو پـله روانې نهٔ شوې
زړهٔ مې بوډا شهٔ نظر کاږ پرېښودهٔ
مراوې د ښکلې اداگانې نهٔ شوې
ما هر قدم ستا د قدم پشان کړو
افسوس دے تهٔ زما پشانې نهٔ شوې
ژندگی څهٔ کوې ځوانې ختمه شوه
ختمې دې یاره سزاگانې نهٔ شوې

منصوره هسې دې ځان روباسللو
د محبت لارې روښانې نهٔ شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوبنګي مې په مخ باندې راماتې شوې
ته چې د وفا لاره کښې پياتې شوې

اوس به د مُلا دخوانه پاسمه
بيا د محبت سندرې زياتې شوې

ما چې پکښې خاورې په سرنوستې وې
منن هغه کوڅې زمانه پاتې شوې

نه پُخلا کېدلو نه مجبوره شو
اوبنګي چې اشناته ننواتې شوې

کړې منصور خبرې درقيب دچم
څکه يې حوصلې د زړه ميراتې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ ګنهګار یم ما ګناه کړې ده
چې مې ګل رنګ سره وفا کړې ده

زهٔ د هر چا په غم سلګۍ وهم
هر چا زما په غم خندا کړې ده

ما ته یې خبرې د ځوانۍ مرګ کړې دي
ما ورته تول عمر دعا کړې ده

اوس راله سر باندې لاسونه راښکي
چا چې زمونږ د سر سودا کړې ده

څنګه په دار یې خېژوي او کنه
منصور خو هاغه ګناه بیا کړې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړګے مې نۀ لګي د بياره او س په دې کلي کښې
زړګے به څۀ وشي نشته دے زړګے کلي کښې

چې ستا د ښار په دروازو باندې نه شومه
مانه شو پاتې هغه شور هغه منګے کلي کښې
يار ته سلام نه پس د بياره درسي ووايه چې
بغير لتا نه ايسار ېږي نه سپړلے کلي کښې
ستا انتظار باندې به ژوند ستا په کوڅه کښې تېر کړم
زمانه نۀ دے پاتې هيڅ پوله پټې کلي کښې
صبا په لوے سفر روان يم مروره ياره
او ګنه دا مې اخري ماځيګرے کلي کښې

زما يقين دے څکه نۀ راځم منصوره ياره
د يار غمونه به مې زړکړي لېونے کلي کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

داد سرو شونډو ارمان به مې پاګل کړي
ډېره زر ده چې نادان به مې پاګل کړي

څکه نهٔ د رحم اشنا زما یقین دے
ستا د کلي ماشومان به مې پاګل کړي

زهٔ بے څښکه پوهوم نهٔ پوهېږي
دا ساده باده جانان به مې پاګل کړي

لږ په دهٔ باندې هم روښنه چې نشه شي
ساقي جانه مُلاجان به مې پاګل کړي

څهٔ پاګل زړګي پاګل کړمه منصوره
څهٔ چې نخي د جهان به مې پاګل کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ شاعر یم د ښایستونو طلبګار یم
د سپرلي او سرو ګلونو طلبګار یم

زهٔ په ځوانۍ دل کړم د وخت ژړندې
خو زهٔ اوس هم د جامونو طلبګار یم
د رقیب سره جنګونه مې یادېږي
ستا د مینې د جنګونو طلبګار یم
چې مدام را سره ستا په ځائے یو ځائے وي
ستا د یاد ستا د غمونو طلبګار یم
تورو زلفو دې ژوندون راله ایرې کړو
ستا د شونډو د سرونو طلبګار یم
ما رو تا چې پښتني یو وو کهٔ هغه وي
زهٔ په ویښه د خوبونو طلبګار یم

پروا مهٔ کوه رقیبه یو ځل نهٔ دے
زهٔ منصور یم د دارونو طلبګار یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه ماشوم چې بښاریه کښې ورک شي
داسې مې زړه ستاننداره کښې ورک شي

چې د ګل مخ ته او ګوري مسله
زما دردونه په سینه کښې ورک شي
چې ستا د زلفو په ځنګل کښې ورک شم
لکه مېلمه چې توره شپه کښې ورک شي
موږ هم چې او ځبنو پیاله څو کښې راشو
زاهد چې او ځبنې مېخانه کښې ورک شي
بیا ورسره تاله وفا نه بناځي
زما رقیب چې ستا کوڅه کښې ورک شي
د نوي دور دیار به ځه او وایم
راحت کښې راشي په غوبمه کښې ورک شي

د منصور یار به څو په زړه کښې وي ستا
خلے چې زور شي مقبره کښې ورک شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورک نهٔ شي

ګل د دواړو سترګو تور، که چې ورک نهٔ شي
یا ئې ګل غوندې سمسور که چې ورک نهٔ شي

په صحرا باندې روان ئې د یار غم دې
یا سندره که یا شور که چې ورک نهٔ شي

وه ربباره دا زما دا شنا کور دے
ورته دوه سترګې څلور که چې ورک نهٔ شي

زړهٔ وې خبر که هر څهٔ ورک شول پروا نشته
د یار غم په اوښو سور که چې ورک نشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دې د سپینې مینې تور وانخلي
زړهٔ به مې ستا په زړهٔ کښې کور وانخلي
پام کوه سترګو له زور مهٔ ورکوه
د زړهٔ دنیا مې چرته زور وانخلي
ددهٔ په مړ وجود به څهٔ تبر بڼ یې
چې یې قدم په څوا د ګور وانخلي
د لښته به څنګ غریب په خېټه موړ شي
چا نه روپۍ چې قرض پور وانخلي
د نوي دور بښکلي به خپل دې کړي څو
ستا په سر هیچرې به تور وانخلي
بیا څو منصور نهٔ دے دروغ به وایې
ګل نه چې بیا مې خُله په زور وانخلي

په کومه خُله به ځان ته وایې منصور
چې ستا په مینه کښې پېغور وانخلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یار سپینه خُله منه ده
زما مینه هم رښنه ده

د بوسې سوال مې ترې اوکړو
یا غږ نهٔ کړي یا کنه ده

ما به غرق ما به تباه کړي
چې عادت په چپینه ده

یو ماښته ختے نهٔ شي
بل دې یو یو سړ پښه ده

ستا د زلفو د باد وړاندې
د منصور مینه بښه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړهٔ په کور کښې يار ساتم خو لېونے نهٔ ساتم
صفائي وو ئېل چې نور په زړهٔ کښې دے نهٔ ساتم

بغير د يار چې په ما باندې د ځان نه ګران دے
رقيب نهٔ د زړهٔ په کور کښې بل سړے نهٔ ساتم

د جانان کوڅو کوڅو پرېشو سره او ونهٔ نخلي
د دې د يرې نه په پوزه مېچګې نهٔ ساتم

تا سره مينه کوم مينه درنه غواړم ګله
د زړهٔ په دشته کښې د بغض تڼغلے نهٔ ساتم

ما د منصور نه چل زده کړے دے غرور نهٔ کوم
تندے مې روڼ وي چا ته وران ويجاړ تندے نهٔ ساتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته زما په نوم شرمېږې زه خو ستا په نوم بدنام یم
دا سې هېر به دې کړم ګله، څنګه تا ته چې ګمنام یم

زما ځان کښې د ذره سره دا عادت چې شانه خوښ دے
چې د ښکلو صفت کېږي ورته ناست په احترام یم

ساقي نیست دې راته خراب دے که اوبو کښې نشه نشته
څنګ چې ومه په یو څاڅکي ساقي هاغسې په جام یم

ستا د مینې پړخ تګ دے په مزه سره روان یم
هر قدم ټکرې خورمه، غورځېدلے ګام په ګام یم

نه منصور خفه کومه نه جانان نه صبر بے شم
سحر تا ته په سجده یم دا شنا چم کښې ماښام یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې مانه نۀ هېرېږي لا تر اوسه
په زړګي مې راوربېږي لا تر اوسه

ځواني ختمه پټ پټونې ختم نۀ شو
زما يار مانه پسټېږي لا تر اوسه

پوره کال تر منځه تېر شو ځلا نۀ شو
خوا کښې غلې مې تېرېږي لا تر اوسه

محبت کښې د وصال پښتنه مۀ کړه
ارمانونه مې قتلېږي لا تر اوسه

يم حېران چې منصور روغ دے که پاګل دے
بې وفا پسې ژړېږي لا تر اوسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درد چې د چا ګوګل ته ونه رسي
هغه به ستا وربل ته ونه رسي

چې خپلې ښې ځان پسې خپله راښکې
چرې به نېد منزل ته ونه رسي
رووايه ماله به خوب څنګه راشي
سر چې مې ستا څنګل ته ونه رسي
هغه به څه سروي کم عقله یاره
چې ستا په نوم مقتل ته ونه رسي
شرط پرې کېږد وشنا زما غزل چې
ستا دې خلې کنځل ته ونه رسي

مر به شي ستاد محبت نکات چې
ستا لېوني اجمل ته ونه رسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان به ښکېله د ايرو غونډې ايرې کړې
وه زړګيه چې د ښکلو تذکرې کړې

په آسمان باندې ورېځې راخورې شوې
که حسين په سپين جبين زلفې خورې کړې

ځکه روس د غنم رنګونه کښې ګوځم
د جهان ښکلو رشتې راسره پرې کړې

چې په ښکلو پسې ګرځې ښکلي غواړې
لېونيه ما به زر، ذرې، ذرې کړې

ملا وکيل شاه دا بل منصور په دار کړي
چې جماعت کښې مې صنم، صنم نعرې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هاغه زوړ اشنا دي يم"

څنګه روس مې پېژني
ښهٔ په غور را وګوره

هغه زوړ اشنا دي يم
موږ چې پټ پټ تو ہے کړو

تا نه چې ورک شوے وم
ما نه چې ورک شوے وې

روس دې خيال کښې راغلمه
ستا جوړې ياد ېږي نه

هاغه د روژو ما ښام!
موږ چې الله هو به وې
بره د حجرې په ګټ
موږ دواړه چې ناست به وو

څنګه روس څهٔ پوهه شوې
روس درته دریاد شومه

پاسه را ترغاړه شه
وه مانه روک شوي يه

هاغه زوړ اشنا دي يم
هاغه زوړ اشنا دي يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

قابل

چې د چا زړه ورته زړګی نه ښکاري
هغه سړی د سوزېدو قابل دی

چې هر یو ښکلې پسې ځي، ځي کېږي
زما زړګی د سوزېدو قابل دی

انا الحق

یو ویشتمه که یې که هم انا الحق ووې
په قسم چې به یې ځټ خلق په دار کړي

منصور هاغه منصور نه دی لېونیه
چې دې ستا غوندې کښې ځټ خلق په دار کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلیا شوم نهٔ کړم سنګ، مني روکنه
ماپه خپل ځان پتنګ، مني روکنه

بغېږ له تانه څنګه وه جانانه
د زړهٔ محفل مې رنګ مني روکنه
چې ستا کوڅه پرې ګل ورینه شوله
زما د وینې رنګ، مني اوکنه
ماپه د هلي هم باچائي کړې ده
زما د توري شرنګ مني او کنه
چې راګوزار شوم یار خنداکښې وویې
څنګه دسترګو جنګ مني او کهٔ نه
چې پښتو کس مولار کښې څنګ پرېښودهٔ
زموږ پښتو او ننګ مني اوکهٔ نه

دا څو مني چې زهٔ منصور ملنګ یم
په ځان زما قلنګ مني اوکه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وطن په نوم

وطنه ستا د ننګو غرونو نه زار شم
ستا د صحرا ستا ځنګلونو نه زار شم
ستا د وګړو سپینو زړونو زار شم
ستا د زلمو د همتونو نه زار شم

له تا لوګی له تا قربان وطنه
په ما دې وطن نه ګران وطنه

زه ستا په خاوره زېږېدلی یمه
زه ستا په خاوره لوبېدلی یمه
ستا په نوم هر چا پېژندلی یمه
تا په قدم قدم ګټلی یمه

وطنه
مونږ ټول په تا باندې ودان
سمسور دې ستا وي ګلستان وطنه

زه ستا صحرا په لندن نه ورکوم
خیبر په ملک د دښمن نه ورکوم
زه ستا کوڅه په ګلشن نه ورکوم
پښتې د بل په وطن نه ورکوم

رسوم بېرغ دې تر اسمان وطنه
اوچت دې ستا وي مدام شان وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا هره لاره امریکه ته ده ماته
د جنت لار خو ستا کوڅه ده ماته
چې هره ژبه دې خوږه ده ماته
د رقیب څکه ستر که سره ده ماته

سنده او بلوچ، پنجاب افغان وطنه
ماته دې ټول رو ښه یو شان وطنه

که ستا تور غر دے که بولان دے
که تا تره که کوهستان دے
که ستا شند ور که ستا بولان دے
ماته خو ټول یو پاکستان دے

لتا نوکے به کرم چیلځان وطنه
اے د اقبال خوشحال رحمن وطنه

ستا په نوم هر ځائے کښې مسرور یم
تا ته معلوم یمه مات ور یم
په تا بائیلمه سر منصور یم
ټوله نړۍ کښې مشهور یم
زما خو دغه دے ارمان وطنه
چې دې راوینس کړمه ځوانان وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خپله باندې خپل کور کړلو وران زما زړګي
پېدا نه کړو دیار زړه کښې مکان زما زړګي

ملګرو په خوبونو، په خیالونو کښې مُدام
ښکل کړي د جهان واړه خوبان زما زړګي
دیدن له دې اشنا په ویرانو ګوره ډېره دے
پرېښودے ستا د یاره ګلستان زما زړګي
زما دا پښتنه ساده باده مینه ملګرو
لاهو کړه په ښائستو د ټول جهان زما زړګي
زما اشنا نادان دے په یوه باندې پوهېږي
بېلے دے پټے په خپل ډېران زما زړګي

زما منصور زړګي د دار رسۍ په شونډو ښکل کړې
بېلات کړے د عشق په کوم مېدان زما زړګي

د فطرت د ښائستونو طلبګار یم
د سپرلي او سرو ګلونو طلبګار یم

زه په ځوانه ځوانۍ دل کړم د وخت ژړنی
خو زه بیا هم د جامونو طلبګار یم

تورو زلفو دې ژوندون ماله ایرې کړو
ستا د شونډو د سرو نو طلبګار یم

د رقیب سره جنګونه مې یادېږي
ستا د مینې د جنګونو طلبګار یم

ما او تا چې پکښې یو وُ که هغه وي
زه په ویښه د خوبونو طلبګار یم

چې مدام ما سره ستا په ځائې یو ځای وي
ستا د یاد ستا د غمونو طلبګار یم

پروا مه کوه رقیبه یو ځل نه دے
زه منصور یم د دارونو طلبګار یم

ما د وحشت په تورو شپو کښې سحر رونه لید و

یار مې د کلي په کوڅو کښې سحر رونه لید و!

دیار د هجر په دیوه باندې مې ځان وسپړه

لکه پتنګ مې سرو لمبو کښې سحر رونه لید و

ماته د ژوند د بنګلا څڅه پته ده څڅه ته وائي

ما زندان تورو تیږو کښې سحر رونه لید و

په سپین رخسار باندې يې زلفې لکه شپې خورې دي

ن مې د یار په اننګو کښې سحر رونه لید و

بېګاه مې خوب کښې د رقیب ګرېوان تار تار کړو ګله

چا په ریبنو ریبنو جامو کښې سحر رونه لید و

مونږ ه تیکرې د ژوندون په هر ډګر رنځورې

مونږ ه په دې سپېرو تندو کښې سحر رونه لید و

(c) ketabton.com: The Digital Library

وصیّت منصور

چې کله مړ شم زه
نو ما په خاورو ښخ کړئ
که سوزوئ مې کله
مهرباني اوکړئ دا
زما د تن نه زما زړګے روباسئ
که بیا سوزېږمه زه
خیر دے پروا نشته دے
روباسئ زړه مې څکه
زما خوږو ملګرو
چرته هغه اونه سوي
چې مې په زړه کښې روسي

دا وصیت دے زما
دا وصیت دے زما

یادګیرنه: دا پوره آزاد نظم ما د اردو ژبې دیو نظم په خیال کښې لیکلے دے۔

سندره

خلق وریپسي تلي په اوښ به ځي سوره راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سنبال کړے دے

روس به مېلمنه راوړي زهٔ د پر خوشحالېږمه
زهٔ د خوشحالۍ نه په جامو کښې نهٔ ځایږمه
مخکښې به جنجیان وي اوښ به روستو کېځاوه راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سمبال کړے دے

کله مېلمنه چې زموږ کښېنوي پالنګ کښې
ناستې سهېلۍ به ورسره وي ننګ په ننګ کښې
څوک به ورله توره چاے، څوک به ورله شنه راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سمبال کړے دے

واۍ د توپچي منصور ناوې خفه کېږمه
روس به د پر عالم راشي غلې شه ژړېږمه
تاله به کوسۍ او مېنز ماله به سهره راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سمبال کړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اجمل منصور

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library